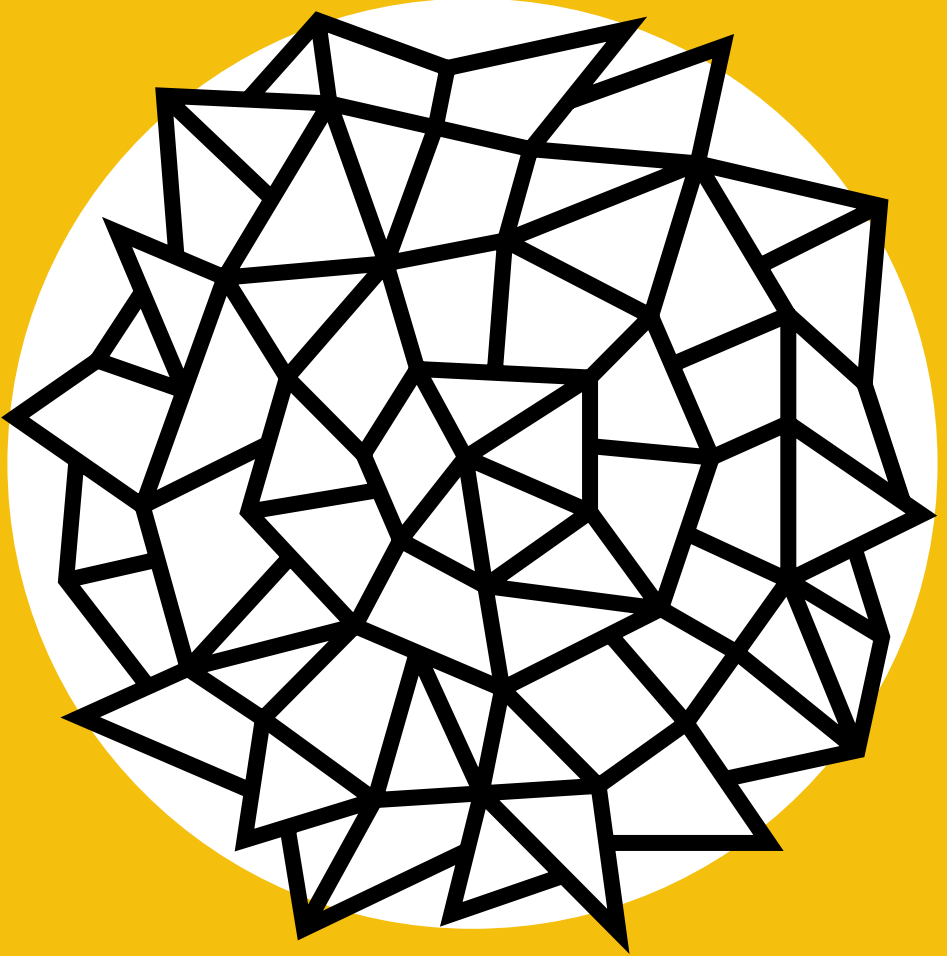

imkan mekan

Yuvarlak Masa Söyleşileri – 3

**Kamusal Mekân için
Eylem Tasarımı**

Sosyal değişim yaratma iddiasıyla ortaya çıkmasa da, gündelik hayatın kısıtlamalarını ve imkanlarını hatırlatan bu “an”lar kullanılarak yapılan müdahaleler de kamusal mekân için tasarım yapmanın bir parçası haline gelebilir mi?

Kamusal mekânda gerçekleştirilen eylemlerin örnekleri nelerdi, kimler tarafından yapılır/yapılabilir? Kim tasarlar, kim uygular, kim katılır?

Kentsel hafızada kendilerine nasıl birer yer edinirler ya da edinirler mi?

**imkan
mekan**

İmkanmekan ekibi olarak yaptığımız “kamusal alana küçük ölçekli müdahaleler” tanımı, baktığımız, araştırdığımız, bir kenara not ettiğimiz, işlerimizi takip edenlerle paylaştığımız, üzerine söz ya da çizim ürettiğimiz/üretilmesine aracılık ettiğimiz konu ve örneklerin sayısının olabildiğince çok olmasına izin veriyor. Bu başlık altına kentsel tasarımdan, ürün tasarımına, grafik tasarımdan, anlık eylemlere bir çok üretim olasılığı gündemimizde kendine yer buluyor.

5 Aralık 2009 tarihinde gerçekleşen toplantının konusu da, bugüne kadar—belki de alışkın olduğumuz tasarım pratiğinin düşünme biçimimiz üzerindeki kalıcı etkileri nedeniyle—kimsenin elinin pek gitmediği, oysaki değerlendirmelerde kendine hep yer bulan “Kamusal Mekân için Eylem Tasarımı” oldu.

Bugüne kadar gerçekleşen atölye çalışmalarında çoğunlukla, sırasıyla çalışma mekânı (Salacak, AKM, Camialtı Tersanesi, Karaköy Meydanı...) ya da temasına (havalimanı, kıyı, yol...) ilişkin sorunlar tespit edildi ve çalışma süresinin izin verdiği miktarda geliştirilmiş bazı “tasarım” önerileri ortaya atıldı. Oysaki sorun her zaman, hızla saptanmış bir sorun ve zekice tasarlanmış birer kent mobilyasından çok, bu önerilerin nasıl gerçekleşeceği ve uzun vadede kent yaşamında nasıl bir etki bırakacağı, kısacası tasarımın çalışıp çalışmayacağıydı. Farklı bir deneyim sunmak, süregelen bir sorunu ortadan kaldırmak, hayatı kolaylaştırmak, hayata biraz oyun katmak, kişiselleştirebilmeyi ve iz bırakabilmeyi mümkün hale getirmek, farkındalık yaratmak, biraraya getirmek gibi iyi niyetliliğin de ötesinde, belki de kamusal alan için hayati önem taşıyan amaçlara yönelik müdahaleler önerilirken, sonsuz bir iyimserlikle, zaman bir tasarım girdisi olarak yeterince önemsenmiyordu.

İstisnalar olsa da çoğunluğu oluşturan yukarıdaki çalışmalarımızın tersine, hepimizin hayatında kimi bireysel eylemler önemli yer tutuyordu. Üstelik bunları her zaman, o kadar da ince düşünmeden yapıyorduk ve hatta şimdi dışarıya çıkıp küçük bir eylem yapabilir ve kamusal alana öçeği—eylemin kendisine ve koşullara göre—her durumda farklı olabilecek bir müdahalede bulunmuş sayılabilirdik. Peki bu anlık/geçici eylemlerin tasarımı hakkında neler söyleyebilirdik?

Margeret Crawford’un “Everyday Urbanism” kitabı için yazdığı önsözde De Certeau’dan aktardığı kamusal alandaki iki tür işleyişten biri, burada bahsettiğimiz hareket biçimine

karşılık gelecek şekilde yorumlanabilirdi. “Uygun” bir (mekânsal ya da kurumsal) yer üreten stratejilere karşı, “öteki”nin taktikleri... Taktikler, zamana bağlıdır, “ele geçirilmiş fırsatlara, akılcıca seçilmiş anlara, bir mekânın düzenini değiştirebilecek hareketlerin çabukluğuna” dayanmaktadır. (Crawford, 1999) Yazar bir sonraki paragrafta, Lefebvre’in tanımladığı, günlük deneyimi kesintiye uğratan süresiz ve kendiliğinden ortaya çıkan anların—hızla unutulmanın parçası olsalar da—sosyal değişimin başlangıç noktaları olarak işlev gördüklerini yazmıştır.

Sosyal değişim yaratma iddiasıyla ortaya çıkmasa da, gündelik hayatın kısıtlamalarını ve imkanlarını hatırlatan bu “an”lar kullanılarak yapılan müdahaleler de kamusal mekân için tasarım yapmanın bir parçası haline gelebilir mi?

Kamusal mekânda gerçekleştirilen eylemlerin örnekleri nelerdi, kimler tarafından yapılır/yapılabilir? Kim tasarlar, kim uygular, kim katılır? Kentsel hafızada kendilerine nasıl birer yer edinirler ya da edinirler mi?

Bu soruları birlikte sormak ve bunlara cevap aramak üzere Erdem Dilbaz, Berna Göl, Enise Burcu Karaçizmeli, Özgür İlter ve Onur Kemal Köseadağ bize katıldılar. Zaman ayırıp bizimle aynı masanın etrafında buluşan katılımcıların da paylaşacakları örnekler, projeler ve kişisel deneyimler vardı.

Örneğin Erdem Dilbaz aynı zamanda, aynı kentte olduğumuz halde haberdar olmadığımız bazı eylemler düzenlemiş ya da bunlara katılmış, Berna Göl yakın çevresi ile birlikte, bizim de sık sık konu ettiğimiz kıyı alanlarının kullanımına dair, zamana yayılan bir proje geliştirmişti. Onur Kemal Köseadağ'ın mekânların işlevlerini aniden değiştirmeye yönelik düzenlemelerle ilgili önerileri vardı ve Özgür İlter de bugüne kadar, kentlileri bir araya getiren, mahalle ölçeğinde etkinlikler gerçekleştirmişti. Enise Burcu Karaçizmeli'nin gündeme getirdiği Tokyo Picnic Club gibi, yeşil alanların geçici kullanımlarını teşvik eden örnekler de tartışmada yer aldı.

Tüm bu örneklerde, ortak nokta, hemen bu tartışmanın ardından dışarıya çıkıp bir benzerini gerçekleştirmenin oldukça olası olmasıydı. Küçük bir grubun, üzerinde biraz düşünerek yapacağı küçük bir eylem, kamusal mekânda kelebek etkisi yaratabilir, beklenmedik sosyal değişimlere yol açabilir ve toplumsal bellekte kalıcı izler bırakabilirdi ya da bu eylemin izleyicileri, o da değilse katılımcıları için son derece keyifli bir deneyim olarak gerçekleştirilip sonlandırılabilirdi.

Tıpkı toplantıda değindiğimiz Improv Everywhere'in "gösteri"leri gibi... Belki tekrarlandığında başkaları da bu eyleme katılmak isteyebilir, kendileri çeşitli eylemler gerçekleştirebilir ve eylemler çığ gibi büyüyebilirdi. Oysaki "kamusal mekân için tasarım" yapmanın sorunu, tartışmada da sıkça geri döndüğümüz sosyal sorumluluktan ve bu nedenle öncelik sorun keşfetmek ve çözüm üretmek değil, gerçek bir durum üzerine plan yapmak olmalıydı. Bu nedenle de sorun ya bizim sorunumuz olmalı ya da kendi sorunumuz olamıyorsa farazi bir biçimde saptadığımız sorundan gerçekten muzdarip olanlarla iletişime geçerek tasarım yapmalıydık. Adorno'nun sanat yapıtı için söylediği "zararsız mutlak öznelliği bilinçli olarak tasfiye etmeye kalkışma" ve bunun sonucunda "kendilerinde olmayan ama keyfi biçimde söz ettikleri olumlu bir topluluk talebini ortaya atmış olma" (Adorno, 2005) durumuna düşmemek için hiç değilse... Şu durumda bildiğimiz tasarım pratiği için geçerli olmayan bir

durumdan bahsetmiyorduk. Daha çok, bugüne kadar farklı başlıklar altında söylediğimiz sözlerin benzerlerini, kısa süreli müdahaleler başlığı altında tekrar ediyorduk.

Öte yandan, bir başka sorun da yapılan tasarımın değerlendirilmesinde gizliydi. Mute Dergisi'nde yayınlanan bir makalede, 1980'lerde, Loraine Leeson ve Peter Dunn tarafından, bölge sakinlerini, yapılacak olan kentsel dönüşüm konusunda uyarmayı amaçlayan, "iyi niyetli" bir proje olan "The Docklands Community Poster Project", "ideolojik olarak başarılı fakat eleştirel sanat olarak başarısız" olarak nitelendirilmiştir. (Slater, Iles, 2009) Tasarımcının yalnızca mesleki sorumluluk hissettiği ya da mutenalaştırmanın aracı olarak görüldüğü durumlar daha yaygın olduğundan, toplumsal dertlere öncelik veren öneriler her zaman değerli hale geliyor. Ancak yalnızca iyi niyetlilikle yapılan tasarımın yalnızca bu kriterle değerlendirilmesi mümkün olmadığından, şu soru karşımıza çıkmıştı: Eylemi iyi tasarlamak ya da iyi eylem tasarlamak nasıl mümkün olabilir? Öyle görünüyor ki, önümüzdeki süreçte gerçekleştireceğimiz tasarım atölyelerinde başka başlıklar altında yine bu sorunun cevabını arıyacağız.

Şebnem Şoher

REFERANSLAR

Adorno, T.W., 2005, Minima Moralia, Metis Yayınları, 5 baskı

Crawford, M., 1999, Introduction, Chase, J., Crawford, M., Kaliski, J. (eds.), Everyday Urbanism (pp. 8-15) The Monacelli Press

Slater, J.B., Iles, A., 2009, No Room to Move: Radical Art and the Regenerate City, Mute Magazine, http://www.metamute.org/en/content/no_room_to_move_radical_art_and_the_regenerate_city adresinden alınmıştır.

DEĞERLENDİRME METİNLERİ

Herkes Kapısının Önünde Eylemini Yapsa Dünya Daha Güzel Bir Yer Olur

Erdem Dilbaz

Dünyanın ayaklandığı zaman olarak 1960'dan 1980'e kadarki zaman aralığını işaret edebiliriz. Amerika, Avrupa değil bir tek; hemen her yerde değişim isteyenler insan hakları çerçevesinde aktivist hareketlerin parçaları oldular. İran'da 1979'da yaşanan İslam devrimi dahi o dönem herkesin iyi kötü bazı hakları almak için ortalığı ayağa kaldırdığını gösteriyor.

Devasa kitleleri ilgilendiren sosyal adaletsizlik, barış talebi, hak arama mücadeleleri 1980'den, soğuk savaşın yavaşça sönmeye başladığı tarihlere doğru azalmaya başladı. Artık bu dönemden sonra kitlelerin liberal ekonomiyle kazandıkları yeni kimlik söylemleri ile bireyselleşen toplulukların sesi makro düzeyde çıkmaz olmaya başladı. Belki insanlar barış söylemlerinden umutlarını yitirdiler, belki de sistemin karşısında değil içinde durmaya çalıştılar. Kim bilir? Asıl değişim de işte bundan sonra başladı. İnsanlar tüm dünyayla değil, kendi çevreleriyle ilgilenmeye başladılar. Köyündeki arazide maden aranmasını istemeyenler de, yazlık evlerinin önündeki sahil şeridinin yolla kapanmasını istemeyenler de, mahallerindeki çöplerin toplanmamasından dert yananlar da eylem yapmaya başladılar. Kentler iyice gözönüne çıkmaya başladılar. Bu sefer de gözardı edilenler kendilerini göstermek için hareketlenmeye başladılar. Anlayacağınız “herkes kapısının önünde eylemini yapsa dünya daha güzel bir yer olur” mantığı işlemeye başladı. Böylece küçük binlerce grup mikro görünen binlerce konuya ilgi duyar oldu. Koca dünya makinesinin en minik çarklarını iyileştirmek için hükümetlere ve insanlığa sorunun kaynağını göstermek için çabalamaya başladılar.

Halilye kalabalıkların biraraya gelerek klasik bir ‘eylem koymalarının’ ilgi çeken bir yanı görülüyor. Devletler, hükümetler, insanlık öyle katmerli ki bu eylem tipine bir gıdım laf işlemiyor kimseye. Bir konuya dikkat çekmek için yeni yöntemler geliştiriliyor. Yeni eylem teknikleri planlanıyor. Tüm toplum değil de böyle ufak gruplar sokağa sahip çıkmaya başladıkça da kamusal alan değer kazanıyor. Kamusal alanda yapılan eylemler de içerik açısından zenginleşiyor. Güle oynaya, dansla, müzikle, yeni medya teknolojileriyle insanlar dertlerini anlatıyor. İsteklerini çoğunluğa kabul ettirebiliyorlar. Dönem artık düz ritimlerle kalabalıkları ayaklandırmak ve makro problemlerin peşinden milyonların ayaklanması dönemi değil. Dönem, zekice düşünülmüş çoğulcu katkının sağlanabileceği eğlenceli eylemleri kamusal alana taşınma dönemidir.

**Kamusal Mekân için Eylem Tasarımı:
Söyleşi Değerlendirmesi**
Berna Göl

Son zamanlarda tasarım alanında bir çok kavramsal çalışmanın ve tartışmanın da gündemine oturan yeni eylem yöntemleri ve arayışlarından bahsetmek son derece önemli ancak bir o kadar da zor. Eylemin ve eylem yapmanın sözlü olarak tartışmanın bir hayli zor olduğu vurgulanmalı. Ancak yazılı dille altı çizilmesi gereken bazı noktalardan bahsedilebilir.

İmkanmekan yuvarlak masa toplantısı gerçekleşmeden önce, (henüz hayata geçmemiş) “Mutenalaşma, çök!” projesi yoluyla eylemlerim yöntemleri ve nitelikleri üzerinde düşünürken genelde atlanan ama çok temel olan bir noktadan bahsetme düşüncesindeydim: Eylemleri, ya da ‘flash mob’ları konuşurken onların etkileyici yanlarının ötesinde aslında hangi dert ekseninde ortaya çıktıklarını, ve dertleri üzerinden eylem olarak hangi açılardan özelleştikleriydi. Biraz daha ileri giderek, aslında eylemlerin nasıl olması gerektiğinin cevabını her zaman dertleri özelinde aranabileceği ileri sürülebilir diye düşünüyordum. Hatta böylelikle strateji ve taktik tanımları arasındaki farktan bahsedilebilirdi.

Eylemi kavram olarak ele alan birçok kaynağın bulunduğu nokta, De Certeau ve dile getirdikleri. De Certeau’nun askeri sistemden ödünç aldığı strateji ve taktik kavramlarından özellikle bahsedilebilir. Strateji, belirli bir coğrafi konuma özelken, taktik genel olarak farklı yerlerde uygulanabilen türden bir eylem olarak tanımlanıyor. Farklı konularda farklı tercihlerin daha doğru olabileceği kabulü yapılabilir, ancak kamusal alan, daha doğrusu bence kentin kendisi demek daha doğru, sınırları içerisinde organize olarak gerçekleşen / gerçekleştirilen eylemlerin daha çok strateji olduklarından bahsetmek mümkün. Yani kısaca, o alana ve belirlenmiş o soruna özel eylemler oluyorlar. Dolayısıyla, tekrar başa dönecek olursak, eylemlerin niteliklerini belirleyen aslında eylemlerin dertleri olabilir.

Ancak, toplantı sırasında tartışılanlar doğrultusunda, verilen örneklerin aslında çok da konuşulmayan ortak dertleri olduğunu farkettim. Hatta toplumun farklı kesimlerine ulaşabilecek ideal bir eylem yönteminin aslında belki de derdini ayrıştırarak tartışmamak gerekebileceğine bile inandım. Altı çizilmesi gereken, aslında başarılı bir eylemin ortaya çıktığı sosyal gruptan taşması ve toplantı sırasında

dile getirildiği gibi bir virüs gibi yayılabilecek nitelikte olması. İstanbul özelinde “Mutenalaşma, çök!”, ya da “Taburede Rovoşata” olarak ismi konmuş olan projenin aslında hayata geçirilebilmesi bu açıdan doğru bir girişim olabilir. Bu girişim sayesinde, gelecek günlerde, pratik tabure temin etme yöntemleri ya da bu girişim için özel olarak tasarlanacak tabureler ve bez çantalar yardımıyla, tekrarlanabilen ve farklı insan gruplarının katılımının sağlandığı bir eyleme tanık olmayı umuyorum.

Eylem Tasarımı

Enise Burcu Karaçizmeli

Türk Dil Kurumu eylemi şöyle tanımlıyor: Bir durumu değiştirme ve daha ileriye götürme yönünde etkide bulunma çabası. Gündelik hayattaki karşılığı ise sözlükteki kadar olumlu değil. İşte birkaç manşet: Cezalar için eylem yapıp ceza yediler. / Eylem hazırlığındaki 3 terörist yakalandı. / Tezgahına el konulunca ateş yakıp eylem yaptı.

Bu eylemler zama, cezaya ya da baz istasyonlarına karşı; her biri ters olduğuna inandığı gidişatı değiştirmeyi hedefliyor. Bu yüzden her biri politik ve belli bir kitleye hitap ediyor. Yapısı karşı olma üzerine kurulu ve kısa süreli hareketler. İmkanmekan buluşmaları kapsamında geçtiğimiz hafta kamusal alanda “eylem” ve yöntemleri üzerinden bazı örnekleri konuştuğumuzda anladımki “farkındalığı” gözeten eylemler çevreyle kurdukları iletişim kadarıyla etki bırakıyorlar. Birçoğu kalıcılık üzerine düşünmezken bir kısmı daha yüksek düzeyde sesini duyurmayı amaçlıyor, işi kampanyaya dönüştürüyor. Bu sefer kitle iletişim araçları devreye girebiliyor, kaçınılmaz bir şekilde örgütleniliyor vs. Kimisi de anlaşılmaz, tuhaf durumlar olarak gelip geçiyor; kitlelere ulaşmıyor, “farkındalık” demiyor ama malzeme olarak kullandığı koşullara yabancılaşıyor, arşive kaldırılıyor. Konumuz kamusal alansa, kentsel mekânda iki tip eylemden söz edebiliriz. Birincisi yere özgü, bir mekândan çıkan; ikincisi daha genel bir sorunu konu edinen, geniş ölçeğe yayılan eylem çeşidi. Bu iki tip aynı eylem tasarımında sentezlenip çeşitlenebilir de.

İmkanmekan’da da sözü geçen Tokyo Piknik Kulübü’nün açık yeşil alan kullanım hakkı üzerine yaptığı, bahsettiğim iki çeşidi de içine alan eylemlerine baktığımızda, etkinliklerinin belli bir kitleye yayıldığını görüyoruz. Bir tür kampanyaya dönüşen hareketleri basit bir eylemden öteye geçmiş bir

örgütlenme aslında. Var olan açık yeşil alanların kamusallığını belgeleyerek öneriler geliştirip, yönetim mekanizmalarıyla da ilişki kurmaları, kolektifi işin eleştirisi tarafında kalıp fikir üretmeyen bir tür protestodan ayrıştırıyor. “Eylem tasarımı” açısından bakarsak, kurgusu ve ürünleriyle son derece tasarlanmış olduğunu da söylemek mümkün. Hatta belki de dil oluşturmak adına aşırı tasarlanmış.

Birkaç hafta önce Karaköy kıyı şeridi için yapılan İmkanmekan atölyesinde için bir araya geldiğimizde, yeni Karaköy iskelesinin projesini görme fırsatımız oldu. Denizcilik işletmelerinin hemen yanındaki, eskiden park olan alan bir süredir yıkıntı haldeydi. Var olan iskelenin geçici olduğu belliydi ama yeni iskelenin bu alanı işgal edercesine, Karaköy sahil hattındaki kısıtlı açık alanı da kamudan çalacağını düşünememiştik nedense. Atölye katılımcıları olarak çoğumuzun projeden haberdar olmayışı da ayrı bir ironiydi. Kamusal alan üzerine hepimiz sıklıkla konuşuyoruz, çoğu zaman hepimiz aynı şeyleri savunuyor, birbirimizi tekrarlıyoruz. Ne var ki harekete geçmek konuşmaktan, tasarlamak da karşı olmaktan daha zor.

Kamusal Alan

Onur Kemal Köseadağ

Kamusal alan, kamusal alan, kamusal alan... Kamu-sal. Alan. Tekerrür zayıflatsa da, kamusal alan, toplu iğneler batıracak mantar not “tahtası” gibi... Toplu iğnelere asılı notlar her NE ise ler, bu mantar not tahtası—kamusal alan, o kadar mı zengin? Zengin mi olmalı? Bireyi ve “kamu” yu bu alanla(larla), larda, sunulan halinin dışında, ya da sineye çekilmiş halinin dışında; motivasyonu güç olsa da, kamusal alanda “eylem”e “zorlamak”, teşvik etmek, edilgenlikten çıkarmak, kamusal alanın sınırlarını, etki alanlarını, gündelik yaşantı içinde kullanıcılar ile etkileşimlerini sorgulamak, “sorun”suzlaştırmak, “ek” ya da “müdahale”rle katmanlarını çaprazlamak, metafor icabı mantar not tahtasına belki de “post-it” yapıştırmak ve iğnelerinden kurtulmak adına, üzerinde çalışacak, kafa patlacak bireylere ve çoğul hallerine ihtiyaç duyar. Adı üzerinde kamuya, ve kamuyu oluşturan bireylere ait, sorumluluklarıyla... Söz edeceğimiz kamusal alanda ki eylemler her NE ise ler, belki de parka giden yolu kapatan taşları kaldırıp, kenara koydum, böylece parka, kamusal alan-ıma-ıza girmeyi kolaylaştırdım, ayrıca bu taşları öyle koydum ki kenara, üzerine oturup çay bile içtim, ler...

Söyleşi Katılımcıları

Erdem Dilbaz

1982'de İstanbul'da doğdu. Elektrik/Elektronik eğitimi veren bir teknik liseden mezun oldu. Ardından 4 yıl eğlence sektöründe çalıştı. 2004 yılında Bilgi Üniversitesi Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi bölümünden burs aldı. Çeşitli dergiler için tasarım, mimari, sanat, teknoloji başlıkları altında popüler kültür araştırmaları yaptı, yazılar yazdı. Sergi ve konser organizasyonları düzenledi. Kafa Ayarı adında bir firmayı sahibi. Sibernetik temelli performans sanatları alanında araştırmalar yapıyor. Teknoloji-insan ilişkisi üzerine çalışıyor. Lisans bitirme tezi olarak müzik kültürü ve bu kültürün pasajlarla ilişkisini irdeliyor.

Berna Göl

1982'de İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Lisesi'nin ardından Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi Mimari Tasarım Bölümü'nde "Fiziksel Çevrede Egemen İdeoloji ve Direnç" başlıklı yüksek lisans tezini tamamladı. 2006 yılından itibaren Özgür Bingöl'ün ekip başı olduğu birçok mimari ve kentsel tasarım yarışma projesinde yer aldı. Mimarlığın yanı sıra müzik çalışmalarına aktif olarak devam etmekte.

Özgür İlter

1978, Erzincan doğumlu olan Özgür İlter, Frankfurt Meslek Yüksekokulu'nda sürdürdüğü mimarlık eğitimini 2005'te diploma derecesiyle tamamladı. 2003'te Escuela Técnica Superior de Arquitectura, Sevilla'da yeni medya eğitimi gördü. 2000-2004 yılları arasında Frankfurt, Kultur Portal'da mimarlık editörü ve Alman Mimarlık Müzesi'nde sergi asistanı olarak görev aldı ve 2003'ten beri çeşitli ofislerde proje mimari olarak çalıştı. Foster and Partners, Londra ofisinden 2009'da ayrıldı. Serbest mimarlık çalışmalarını sürdürmektedir.

Enise Burcu Karaçizmeli

Üsküdar Anadolu Lisesi'nden mezun olduktan sonra Tokyo'da bir yıl değişim öğrencisi olarak bulundu. Ardından İTÜ'de peyzaj mimarlığı okudu. Lisans eğitiminde Viyana Teknik Üniversitesi'nde değişim öğrencisi olarak bulundu. 2006'da mimarlık ve tasarım etkinlikleri, atölyeleri düzenleyen bir kolektif olan Difüzyon'u kurdu. 2007'den beri XXI Mimarlık Tasarım Mekan Dergisi ve Yeni Mimar Kent ve Mimarlık Gazetesi'nde editör olarak çalışıyor ve halen İTÜ'de yüksek lisans tezini yazıyor.

Onur Kemal Köseadağ

1983 Sivas doğumlu. 2006 yazında İTÜ Mimarlık bölümünden mezun oldu. 2007 baharına kadar Bauhaus-Dessau' da EU Urbanism teması altında çalıştı. 2007 Nisan ayında Foster and Partners, İstanbul ofisine dahil oldu. 2008 Bahar döneminde İTÜ' de Mimarlık yüksek lisans programına başladı. 2009 yılı başında küresel krizden etkilendi. Şimdilerde yüksek lisans eğitimine ve çalışma hayatına, kendi halinde devam etmekte.

İmkan mekan

İmkanmekan kente yönelik “kamusal” tasarım pratiğinin gelişmesine katkıda bulunmak ve kentlerdeki yaşam kalitesini artırmaya yönelik küçük ölçekli müdahale biçimlerini oluşturmak amaçlarıyla Ocak 2007’den beri çalışmaktadır.

İmkanmekan, “kamu”nun ilgisini, kamusal mekâna çekebilme ve kullanıcı perspektifini mekâna yansıtılabilmek amacıyla alternatif tasarım/uygulama süreçlerini denemektedir.

İmkanmekan’ın amacı, kamusal mekân için tasarım yapma pratiğinin gelişmesine katkıda bulunacak bir tartışma platformu oluşturmak ve çeşitli buluşmalarla gerçekleştirilen bu tartışmaların internet aracılığıyla daha geniş kitlelere yayılmasını sağlamak olduğu kadar, katılımcılardan gelen önerilerin bir kısmının yerel aktörler ya da özel kurum ve kuruluşlarca verilecek çeşitli sponsorluklarla hayata geçirilmesini sağlamaktır. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti’nin desteğiyle çalışmalarına başlanan İmkanmekan kitabı, 2010 yılı sonunda basılacaktır. Önümüzdeki süreçte, bugüne kadar yapılmış olan çalışmalara ek olarak yayın odaklı bazı söyleşi ve atölye çalışmaları yapılması hedeflenmektedir.

İmkanmekan Bilge Kalfa, Okay Karadayılar, Hakan Tüzün Şengün, Şebnem Şoher ve Evren Uzer’den oluşmaktadır.

Bu kitapçık Yuvarlak Masa Söyleşileri kapsamında yapılan “Kamusal Mekân için Eylem Tasarımı” söyleşisi sonucunda Kasım 2009’da İstanbul’da hazırlanmıştır.

İstanbul 2010 Enerjisiyle gerçekleştirilen bu proje, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı tarafından desteklenmektedir.

www.imkanmekan.org

www.imkanmekan.org

